

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

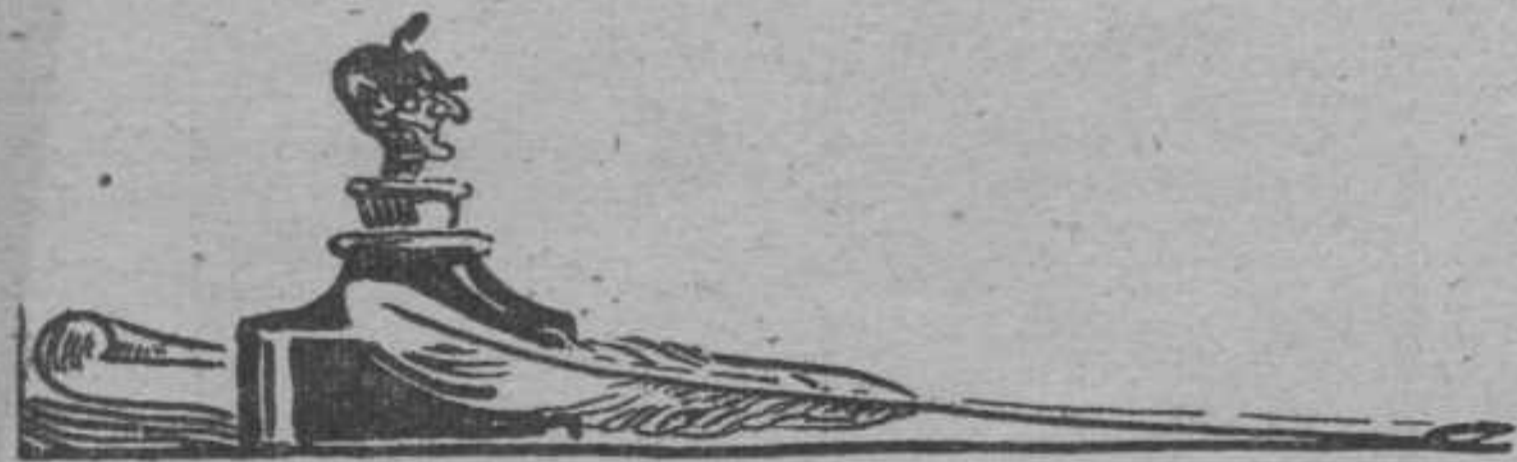
HOOFDREDACTEUR: R. RADEMAKER. GRIFFIER: G. ALBERDA.

REDACTEUREN: A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL, G. J. VAN DER GRINTEN. VERSCHIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIEN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
20 JAARGANG — 22 APRIL 1948 — 10 BLZ. No. 21

Ommetocht Nummer

REDACTIONEEL

Voorwaar, het was een verdiende rust welke de Spiegel-redactie enkele dagen gegund werd, na de afmattende Raasvacantie en de vermoeienissen van Lustrumvoorbereidingen. Het ontbijt smaakte die eerste ochtend dan ook bijzonder goed, het goudglanzende morgenzonnetje gleed de ramen van de Societeit binnen en werd slechts even verduisterd door het uit elkaar barsten van een blitzlichtbom die Tobias ontstak nadat zijn fototoestel reeds minutenlang de fris geschoren haardkring bekeken had.

Toen sprong de Redactie op, steunde haar Erelid bij het betreden van de achtertrap en struikelde over een barricade van koffers, dekens en flessen met eetwaar. Nadat de fotograaf met enige kunstmatige adembaling weer in het rijk der levenden was teruggekeerd en enkele gediensstige eerstejaars het vervoermiddel van de Redactie op gang hadden gebracht, trachtte de Middelste Redacteur de bellewagen O. D. 215 binnen te manoevreren, hetgeen wonderwel lukte. Het schone, doch gescheurde overhemd van het Erelid — hoe zou 't ook anders kunnen? — werd in top gehesen, het interieur van de auto verder geacomodeerd en ijlings spoedde men zich langs de gepavoiseerde gracht, daarbij een bochtje makend om het politiebureau. Getrouw aan zijn intieme levenswijze sliep het Erelid ogenblikkelijk in, waarbij slechts een officieel hoofddeksel hem als nachtjapon sierde.

In de dreven van Dordrecht gekomen flapte de eerste kurk over de brugleuning de Merwede in en wie schetst onze verbazing toen ons schutspatrontje met een enorme schaterlach en een uitgelaten grijns zich van het dak door het achterraampje naar binnen liet zakken en boven op de schoot van den Hoofdredacteur sprong!

„Heerezot” riepen wij verrast, en hij grimaste: „Hadden jullie niet gedacht, hé, goedenmorgen” en met één sprong zat hij op de claxon en behandelde deze zo doordringend dat de Moerdijkbrug ervan trilde en achter ons met een geweldig gekraak in elkaar zakte. „De schepen achter ons verbrand” morde de jongste Redacteur en leidde ons door zijn vaderland. De koffie bleek thee te zijn, het Erelid wakker en Tobias een kundig fotograaf. Toen kreekten we langs Riland-Bath en Dieuwertje Diekema kwam de wagen even binnen zodat iedereen verschrikkelijk veel plezier had. Middelburg verschaftte ons het genot om met veel afdingen en handgeklap een fraai specimen van de nationale bosbouw eigen te worden en in vliegende vaart ging het op Vlissingen

toe. De pont bleek een ongemakkelijk obstakel, maar dank zij de allerongelukkigste gedachte om zich in ambtelijk gevaad te steken, bracht de Redactie een uur lang door met het zoeken naar hemden, dassen, boordeknoopjes en jacquetbroeken — welke laatste soms plotseling rokbrokken bleken te zijn, tot grote ontsteltenis van den H.R. — totdat de wagen onverhoeds de pont opreed en van hogerhand bevolen werd uit te stappen. De gevolgen waren ontzettend, minstens 3 vrouwen, een grijsaard en 32 kinderen raakten buiten kennis bij het zien van zoveel ontuchtigheid en slechts door het kordaat optreden van den op-één-na-jongsten-redacteur die

manmoedig alle aandacht op zich alléén vestigde werd verder onheil voorkomen. Buiten de territoriale wateren gekomen gingen wij op bezoek bij den kapitein van dit zeekasteel. Trots toonde hij de Blauwe Wimpel, welke hij juist enkele dagen tevoren veroverd had door in recordtijd naar Breskens te varen en in vertrouwen vertelde hij ons over de voorbereidingen en de diverse kneepjes van het vak welke tot dit vermeldenswaardige resultaat geleid hadden. Geboeid volgden wij het betoog van deze ruige zeebonk, de pijp tussen de behaarde vingers gekneld; wij voelden mee als zijn door de zilte wind gegroefde en gebruiende gezicht zich naar de voorsteven wendde om te zien of hij nog niet op een of andere zandplaat vastliep.

Plotseling werd ons interessant onderhoud gestoord door drie lange stoten op de stoomfluit. De kapitein keek verrast op en zei „Reddingsvesten aan, man over boord!” Kloekmoedig gaf hij het stuur aan Tobias over, die tot dit ogen-

blik steeds aan het filmen was geweest en onze fotograaf beloofde plechtig het schip niet te verlaten ook al zou het met Spiegel-Redactie en al vergaan. Toen wij naar het sloependek snelden, de vesten aangesjord hadden en juist stonden te beraadslagen wat ons te doen stond, hoorden we aan bakboord het gekerm van een mens-in-doodsnood. Tot onze niet geringe verbazing bleek het Erelid van de Redactie juist voor de derde keer aan de oppervlakte van de Westerschelde te komen. Naar later bleek was hij onwel geworden en te water geraakt, toen hij zich te ver buiten boord boog. In een ommezien werd hij echter weer aan boord gebracht, de vuren werden wederom opgestookt en Tobias van de scheepsrol afgevoerd, onder dankbetuiging van den gezagvoerder die ons een vaatje cognac aanbood.

Onder vrolijke kout kwam de kust in zicht. Reeds in de verte konden we de wuivende palmbomen onderscheiden, maar later bleek dat het Bestuur van de Breskensse Ambtenaren Steltenclub te zijn, dat zich langs de ka had opgesteld. De debarcatie had nogal wat voeten in de aarde, te meer daar de douane geen genoegen nam met het werkboekje van den chauffeur. Volgens hem was het onmogelijk om in 3 uur tijds een anker jenever op te drinken en slechts door het energiek ingrijpen van onzen fotograaf die onmiddellijk zijn blitzlichtbommen ontstak achter de rug van dezen ambtenaar, beperkte de ramp zich tot één dode, enkele lichtgewonden alsmede aanzienlijke materiele schade, daar het onooglijke douanehuis met de grond gelijk gemaakt werd.

Weldra doemden de omtrekken van het pittoreske Sluis aan den horizon op. Fris lagen de uitgestrekte weiden in de morgendauw, hier en daar zong een vroege zwaluw uit volle borst, struise boerendeernen wasten de melkbussen af en de eerste stoomtram waggelde ons tegemoet.

De ontvangst ten gemeentehuize mag groots genoemd worden. Binnen enkele minuten was de voordeur groot genoeg gemaakt om de Spiegelboom binnen te brengen en toen zich een opgewekt debat ontspoon rond de Delftsche school, konden wij ons moeilijk voorstellen dat we ons aan de grens van het nationale grondgebied bevonden. De Burgemeester en zijn jonge Secretaris begrepen direct wat ons naar dit afgelegene oord had gelokt: terstond werd een lunch besteld, terwijl het Erelid van de Commissie zijn periodieke ontblootingsdrang ditmaal koppelde aan een enthousiaste poging om Zeeuws-Vlaanderen wederom tot geïnundeerd gebied te maken.

Waarachtige Zeeuwen als wij in die luttele stonden waren geworden stortten wij ons met een „luctor et emergo” in de auto, aangevuurd door B. & W. van Sluis en werden slechts in de opmars naar een tafel met glaasjes gestuit door twee allervriendelijkste heren van Sluis' Vereniging voor Vreemdelingen Verkeer, de zich als vooraanstaande notabelen en bovendien als gulle gastheren ontpopten. Niettemin maakten we ons na enige tijd los van deze redactionele beslommingen en spoedden ons naar een fleurige

tafel waar grote legerscharen garnalen ongeduldig krioelden in een compositie, genaamd garnalen-omelette.

Slechts een pijnlijk incident stoorde deze gastronomische uitspatting. Een niet nader te preciseren heer in jacquet, blijkbaar niet op de hoogte van de locale regelen der welgevoegelijkheid propte ontelbare zakken vol met Zeeuws tarwebrood doch werd en flagrant délit betrapt door den Jongste, die op dat ogenblik evenwel de mond gesnoerd wist door een onverantwoordelijk grote hap zee-fauna. Dientengevolge had dit onguere gespuis nog net de gelegenheid de aandacht af te wentelen op het charmante dienstertje, door haar op demonstratieve wijze te attenderen op het gemis aan koffiekopjes. De Oudste Redacteur at nadien garnalen-verkeerd.

Met rasse schreden was inmiddels het plechtigste ogenblik van deze dag genaderd. Na een korte wandeling met het Gemeentebestuur langs de stadswallen, lieten wij de ogen varen over het gazon dat beheerst wordt door het borstbeeld van dien onvergetelijken vaderlander, van Dalen.

Nog onvergetelijker voor menig mensenaar in Sluis zal wel het intieme bankje vóór het standbeeld zijn, maar niets zal in onvergetelijkheid de Spiegelboom kunnen overtreffen, die thans met zijn rijk gebladerte deze plaats overwelft en de geheimen van de Sluise zomernacht met het kleed der onschuld zal bedekken, althans op deze plek.

Gij boom, die op de markt op Walch'ren lag
Gij had het ook niet kunnen dromen,
Dat ge nog die dag de Sluise wallen zag,
Als enkeling tussen duizend bomen.

Zou er ooit een ander groener kunnen stralen,
toen wij U in Sluise bodem plantten,
in 't lange gras bij D. van Dalen,
met burgervader en secretaar aan beide kanten?

Toen daarna op plecht'ge toon
het lied klonk in het rond,
trilde gij van teen tot kroon,
en ieder, die om U stond.

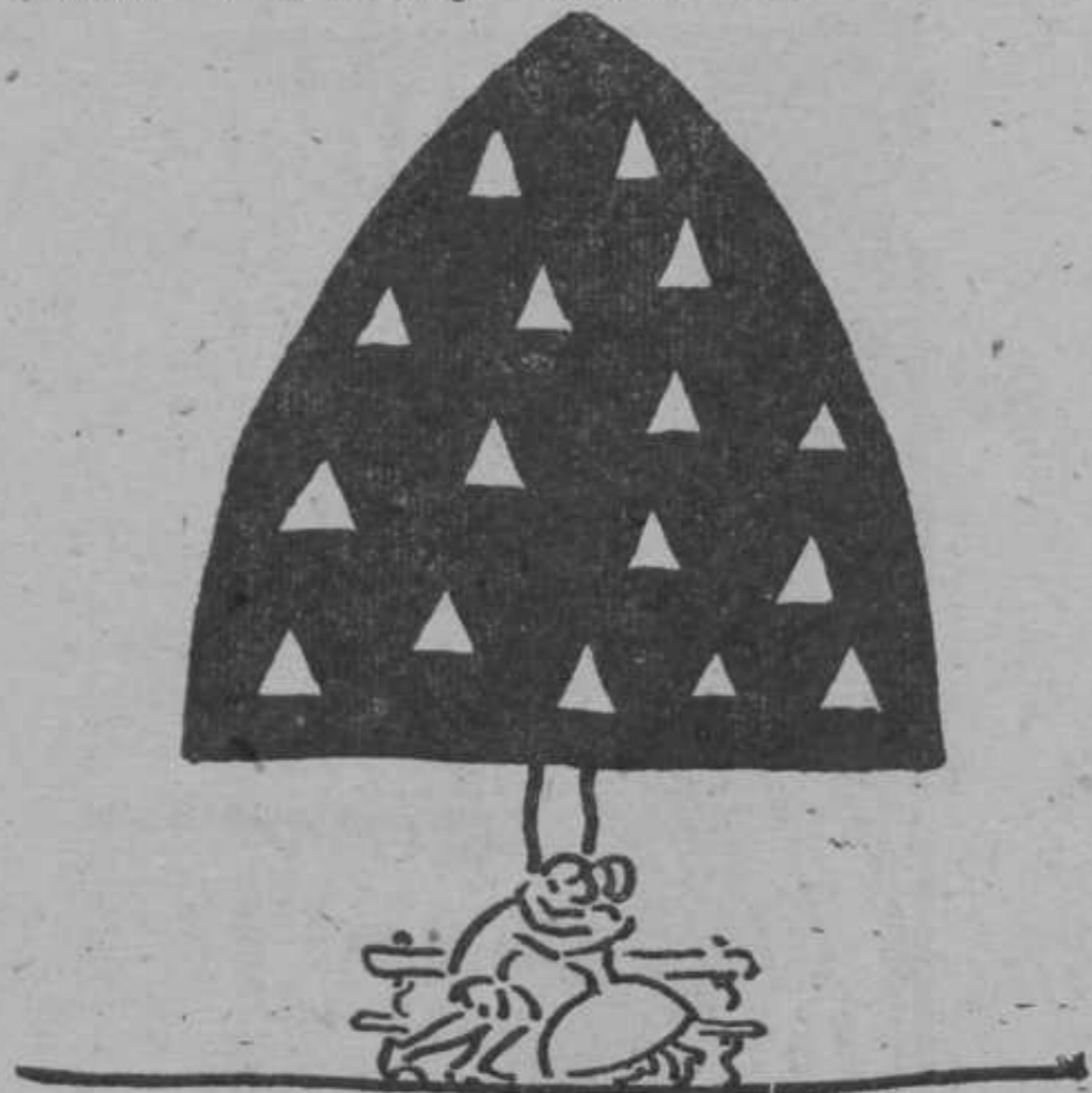
Wij scheidden met een vol gemoed,
U toevertrouwend aan de wal,
— en het stadje, dat hij hoedt, —
als teken, dat 't weer herrijzen zal.

Het kostte nogal wat moeite voor het evenwel zover was. Ieder Redactielid was in enkele minuten vermoeid van het graafwerk, totdat het Erelid zijn pontificaal tijdelijk ter zijde legde en slechts gekleed in zijn Erelidmaatschapslint — tot onze grote verrassing bleek ons juist door dat lint hoe verschrikkelijk oud dit lid wel moest zijn, niemand had een dergelijke antiquiteit immer gezien — paal en perk stelde. Tot slot kwamen de terzake kundigen aan bod en toen was in minder dan geen tijd het pleit beslecht. Een idylle was waarheid geworden, een Spiegelcliché realiteit. Tranen biggelden ons over de wangen bij de tere gedachte dat wellicht vele eeuwen later onze kindskinderen nog op deze plaats hun onschuldig spel zullen spelen, onwetend van de historie welke op deze lommerrijke plaats gemaakt is door hunne voorvaders. Gevoelig klonk daarna een ontroerend lied over de vredige stadswallen, een enkele eenvoudige landwerker staakte zijn arbeid en ontblootte eerbiedig het hoofd. In Sluis was de Spiegelboom geplant!

Daarna volgden de gebeurtenissen alkaar in bonte verscheidenheid op; een voortgezette wandeling door het zwaar geteisterde stadje, een bezoek aan het verwoeste vroegere ge-

meentehuis, waar kanonskogels en doodshoofden, kruisbal-ken en antieke brandweerspuiten ons het glorievolle verleden van Sluis deden herinneren. Kwam Prins Maurits hier niet in vliegende galop de Oostpoort binnen gereden als bannerdrager van de Vrijheid? Was deze stad eertijds niet één der belangrijkste Nederlandse havens, getuige het feit dat de toenmalige haven ruim 500 schepen tegelijkertijd kon bevatten? En thans? Het moet ons allen tot in het beenmerg pijn doen te vernemen dat regeringsinstanties kaarten gebruiken, waarop dit stuk van Nederland als deel van België is aangegeven. Maar dit terzijde. Met volle tanks en flessen reden wij naar de grens, waar de grenswachten reeds lang te voren van onze komst op de hoogte waren gebracht. Wij namen hartelijk afscheid, eerst van den sympathieken burgervader, later van zijn secretaris die ons tot en met het laatste ogenblik behulpzaam was.

Wij waren er nog nooit geweest, maar wij komen er zeker terug. Om verschillende redenen trouwens: in de eerste plaats hebben wij er iets achtergelaten en aan de zorgen van weer, wind en viervoetige diertjes toevertrouwd. Dit is het:

Het geheel is onderhevig aan een vleugje fantasie want het was beslist te koud om op de bank te zitten. Veel te koud. Het woei zo hard dat men behoefte had om de armen in elkaar te slaan of te werken, spitten en graven b.v. De burgemeester was ons echter vóór, hij was niet van de spade te scheiden. Overigens stak het ganse gemeentebestuur goed af tegen een voorgrond van jacquets met linten en insignes. Tranen van ontroering en spijt dat er nu niets meer te doen viel, biggelden ons na afloop over de wangen en met tegenzin scheidden wij van boompje en bankje.

Maar nog andere banden binden ons aan deze contreien en hun hartelijke, welmenende bevolking. Want bevindt zich hier niet het stoffelijk huldebetoon door het voornaamste deel der Nederlandse studenten aan de Vorstin aangeboden?

Schraal en miezerig staan ze er nog, de boompjes, haast zielig om te zien, maar dat is alles een kwestie van tijd. Verheugend is, dat er vele staan en dat de bewoners van Sluis er zeer mee ingenomen zijn. Een overdreven luxe is het zeker niet.

Zie, ik herinner mij een illustratie uit Flammarion's: „De Wonderen des Hemels”. Een ouderwetse (het boek is van 1899) afbeelding zoals men die ook bij Jules Verne aantreft. Een figuur van het mannelijk geslacht zit in melodramatische houding op een rotsachtige heuvel en staart peinzend voor zich uit. Zijn hoofd is getooid met een baard en een min of meer fantastische baret. Zijn blikken dwalen over een landschap, dat uitmunt in dichtelijke woestheid en onder de prent staat: „De tijd zal komen, waarin de reiziger zal starren over de puinhopen van Amsterdam. . . . .” of iets dergelijks.

Met Amsterdam is het zo ver nog niet gelukkig, maar wel met Breskens of Sluis of welke plaats dan ook in het westen van Zeeuws-Vlaanderen.

„Vergeeten Hoek”, noemt Okke Haverkamp het in een brochure, waarin hij geschiedenis, folklore en uiterlijk van de streek beschrijft.

„Vergeeten Hoek” noemt men er, zichzelf gaarne. Er zijn meer van zulke gebieden in Nederland. Ik geloof haast wel dat alle provincies buiten Holland en Utrecht zich gaarne „Vergeeten Hoek” noemen. Daar zijn er ongetwijfeld onder, die groter en belangrijker zijn dan West Zeeuws-Vlaanderen, doch ook minder vergeten, want het land aldaar is vergeten. Zulks valt nauwelijks te verwonderen, daar het reeds grote inspanning kost om het te bereiken. De Redactie scheept zich in voor een tocht te water, die niet zonder gevaar was.

Gelukkig dat zij beslag wist te leggen op de zeven beste zwemvesten, aldus haar voor het Delftsch Studenten Corps zo uitermate waardevolle voortbestaan verzekerd. Wonder boven wonder bereikte men nochtans veilig de overkant, zonder dat ook maar één Redactielid in de golven omkwam. De schrik zat er evenwel toch in en men prefereerde een uittocht uit dit gastvrije landouw langs een omweg over buitenlandse bodem.

Niemand late zich echter door de geschilderde gevaren weerhouden om dit deel van zijn land te leren kennen. Sluis kan het ook niet helpen dat het moeilijk te bereiken is. En wie zou niet alle denkbare angsten en helse verschrikkingen van een boottocht over een wilde zee mee willen maken voor een ommelette met garnalen? De Redactie wél. Zij liet er zich zelfs een interview afnemen door de plaatselijke vertegenwoordigers van het V.V.V., waarbij o.a. enige misverstanden over het verschil tussen Senaten en Redacties opgehelderd werden.

Ja, de Redactie komt zeker in Sluis terug. En als U, die er nog nooit geweest bent — want wat moest U nou bij een boomplanting doen — er heentrekt, vergeet U dan niet een kan water voor de Spiegelboom mee te nemen.

Tegen het einde van de namiddag arriveerde de wagen in Gent, waar de Redactie merkwaardige toestanden in de studentenmaatschappij aantrof. Immers géén der jongelieden met flatten die aangeklampt werden bleek zich te realiseren welke unieke kans hem geboden werd het vreemdelingenverkeer in deze middeleeuwse stad tot ongekeerde bloei te brengen door ons enige gastvrijheid te verlenen. Wij zijn niet rantuneus, anders zouden wij sancties nemen tegen gastheren waarvan het hoogste wat zij kunnen opbengen het openen van een deur is en het uitspreken van de gedenkwaardige woorden: „Als jullie de Aula soms even willen zien”, daarmee verbluffend duidelijk getuigenis aflegend van het tegenwoordige internationale wanbegrip. Wij bedankten hen op tactvolle wijze en dachten aan de toepasselijke woorden:

Ballade van de man uit Gent.

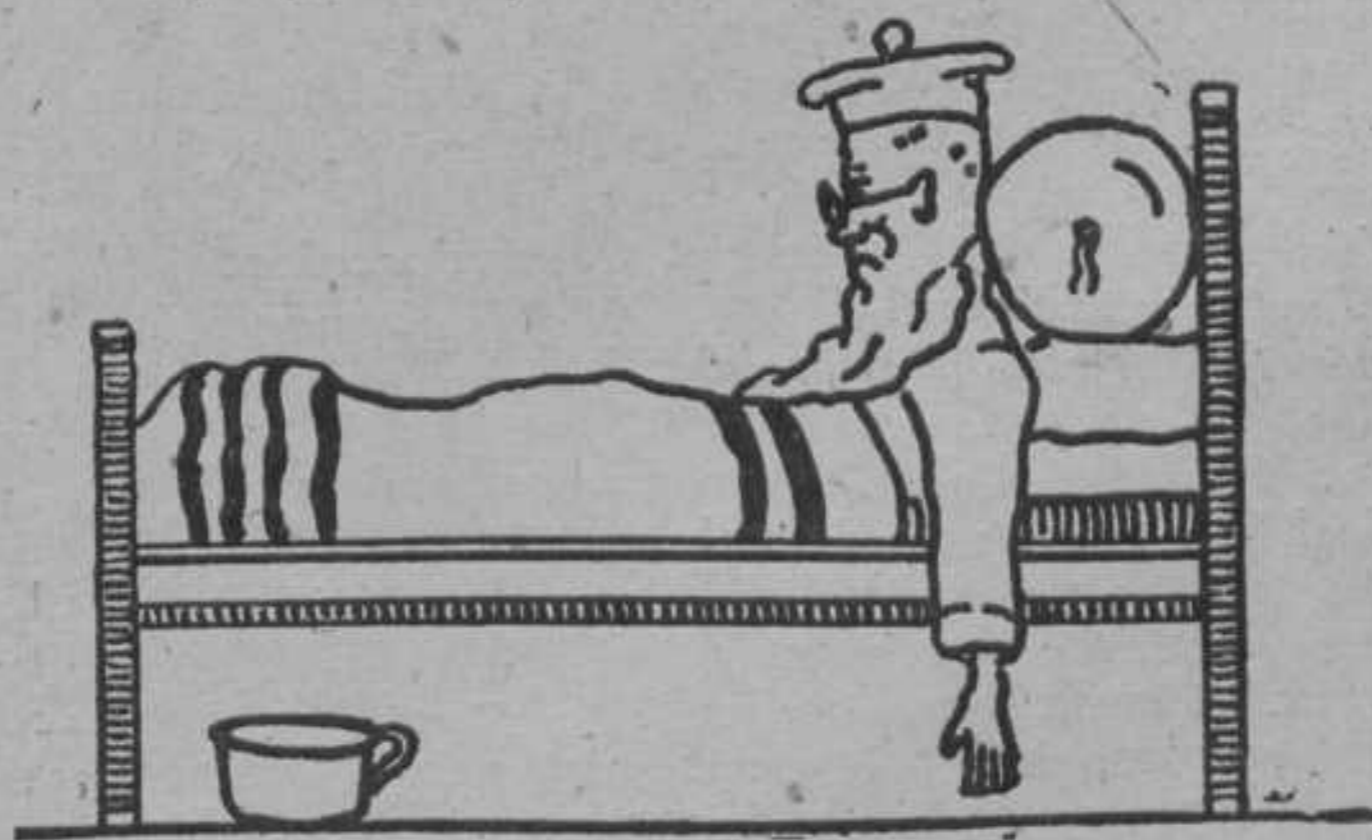
Aan de Graslei in het oude Gent
Woonde een wat vreemde vent
Voor zijn Hospita juffrouw
Voor zijn ouders, broers en zus
Heette hij op Zondag wel student.
En die ietwat vreemde vent woonde
Aan de Graslei in het oude Gent.

Onder aan de schone Sinte Baaf,
Liep een jong mens heel zedig en heel braaf.
Op zijn hoofd een wijnrode baret
Met veel zorgen op het moede hoofd gezet.
Het aniline potlood zat nog in zijn haar.
En daarom liep hij gepresseerd en braaf
Onder langs de Sinte Baaf.

Aan het water van het steen
Zat een tekenaar heel alleen.
Hij zei werkelijk helemaal niets,
Naast hem een baret met fiets
En een lege tekendoos.
Zijn vel dwarrelde heel alleen
In het water van het Steen.

In de Hal van de universiteit,
Plakte ik mijn grote spijt
Op het overvolle zwarte bord.
En, heel kort en even maar
Deed ik een plas in het pissoir.
En verliet met grote spijt
Stil de Hal van de Universiteit.

Een Prins met een velours baret
Heeft zich stilletjes neergezet
Met kopjés koffie aan zijn zij
Op zijn troontje aan de Lei.

Voort ging het, via een tunnel die we reeds kenden betraden we het avondduister van Anvers, waar spoedig bleek dat één onzer in de handen gevallen was van een brutale oplichter welke gebeurtenis ons aan de rand van een geldelijke afgrond bracht. Enkele manipulaties op een autoparkeerplaats voorkwamen evenwel verder onheil en enigszins draagkrachtiger zette de Redactie zich aan wat men zou kunnen noemen een eetlust-opwekkend apéritif, dat haar door den leidman van haar vervoermiddel werd geschonken.

Vast staat dat ieder der inzittenden krampachtige bewegingen maakte, samen met de wagen die in een aanéenschakeling van starten-remmen-manoevres er in slaagde ons een fraai beeld te geven van de vensterbloemen in deze buurt. Maar genoeg daarover, vraagt U den Middelste Redacteur maar eens de détails. Midden op een groot plein werden hangmatten gespannen, bedsteden in orde gemaakt, geld verdeeld en uitstapjes bedacht. De jongste redacteuren werden als keurige jongheren naar de bioscoop gestuurd, de overigen verdwenen in alle mogelijke richtingen om na enkele uren met een opgewonden kleurtje en trillende stem veilig terug te keren bij den Hoofdredacteur die immuun na zovele Parijse ervaring rustig in één der hangmatten lag te slapen en slechts zo nu en dan belangstellenden voor ons kampement tot het inzicht trachtte te brengen dat de Jamboree dit jaar niet in Antwerpen zou worden gehouden.

Het Heilige Huis te A.

Eindelijk hadden we dan een stammineeke gevonden, waar we moreel en financieel in durfden. „Het Heilige Huis” stond er boven.

— Nou, meneer de Griffier, nu moeten we toch ook nog een stukje schrijven.

— Wel, meneer de Oudste, U zei vanmiddag nog, dat U zich nu twee dagen eens lekker niet met de Spiegel ging bezig houden.

— Maar een impressie van A. kunnen we toch het beste hier schrijven.

— Alsof Het Heilige Huis daar representatief voor is. Dan moet de radio er ook in.

— Goed, maar U moet toch wat vertellen en wie wilde er niet bij Zanzibar, Miss Mary of The Seventh Heaven binnen?

— Maar ze keken toch naar U en niet naar mij.

— Dat heb ik nou de hele avond al beweerd en dan heb ik dus toch gelijk.

— Kom, kom, meneer de Oudste, nu wilt U de zaak toch een beetje te veel in Uw eigen voordeel laten uitvallen, maar worden we zo niet een tikkeltje te amicaal met de lezers?

— Ja, misschien wel, laten wij elkaar dan tutoyeren en de functies er uit laten.

— Dat wordt volkomen onbegrijpelijk, niemand snapt meer, waar het over gaat. . . . Gut, moet je mijn handen eens zien, ik zal eens zien of ik ze hier ergens kan wassen.

Hij verdween door de Cour-deur en ik dacht na, over wat we dadelijk zouden gaan zeggen. . . .

— Nou, die slapen al.

— En alle koffers maar op onze plaatsen. 't Is wel collegiaal.

— Eh, waar zijn jullie geweest?

— Nee! Wie heeft mijn deken!

— Verdomme, waar moeten we met al die rommel naar toe?

— Hier, geef ze mij maar aan, dan zetten we het hele spul op straat.

— Verdomme, kunnen jullie niet wat zachter doen!

— Waar is mijn deken!

Hè, wie is dat? Heb jij mijn deken?

— Uhehuhehu. . . . Verd. . . .!

— Toe, wij willen slapen, neem dan een andere.

— Nee! Wie heeft mijn deken!

— Lig-ie daar niet achter in?

— Nee, dat is de middelste.

— Heeft hij jouw deken niet? . . . .

— O, nee, nee, ik heb je deken niet, nee, kijk maar; misschien hij daar op de bank. Zeg, passen jullie een beetje op

mijn jasje, 't hangt daar vóór aan de ruit?

— Is dat gedonder nou uit?

— Wie heeft mijn deken? Kan me geen ros schelen. Ik kiever er jullie allemaal uit.

— Kom ga mee! Laten we nog even de stad in gaan.

— Zullen we nog een glaasje bier nemen? 't Kan nog wel.

— Moet je wel even vragen of het werkelijk wel 5 frs. is of 10. . . . Ga je gang.

— Heb je een vuurtje voor me?

— Ja, ik draai er zelf ook nog eentje.

— Even dit in het net overschrijven.

— Och, dat kun je thuis toch ook wel doen.

— Nee, anders kan ik m'n eigen schrift niet meer lezen. . . .

— Ik ga terug, die andere schoften pikken de beste slaapplaatsen in. We schrijven er later nog wel een stuk tussen.

— Ja, even mijn bier (5 frs.) opdrinken en dan ga ik mee.

Kastelein!

— 30 frs., heren.

Zoete woorden voor Janinke.

Leonieke zat achter het raam
Maar wij. . . wij zijn daar voorbijgegaan.
Want bij Janinke brandde
In haar huiske aan de kaai
Ver van de nette zee van licht
Het lampje schoner en het was er fraai.
Janinke was arm als een luis,
Maar gastvrij haar pover huis.
En ge kunt het geloven of niet,
Janinke was zeer kuis.
Wij zijn daar ingegaan
Alles was er mooi en net
Geen stuk of wat ook
Dat niet op orde was gezet.
Janinke was heel jong
En wat voor schoons er in haar zong,
Dat nam de griek van gisternacht
Mee naar zijn Parthenon,
De armenier van de nacht daar voor
Zingt het nu nog in zijn oor.
Want bij Janinke hing een geheim,
Dat was aan alles bij haar opgehangen,
Zelfs aan de koude, witte beddestangen.
Die ijselijk in de warme nacht
Wezen op het aardse van ons verlangen.
En hoe de warmte in ons groeide,
Het was haar liefde die ons overbloeide.
En aan het einde was het mooi geweest.
Hoe dat kwam? Wij hebben het gevraagd:
Janinke was en bleef een maagd.

Negen mensen in één auto is geen probleem zolang zij niet trachten zich allemaal gelijktijdig breeduit in Morpheus' armen neer te vlijen. Doen ze dit wel dan is de materiele schade niet te schatten. Eén spontaan gebaar met een voet of een arm was de directe aanleiding voor een aharmonische trilling van de hangmatten, die schrille boventonen veroorzaakte bij de knopen en buiken der lichamen. Iemand waagde het te gaan slaapwandelen, maar kwam niet verder dan het zachtste deel van zijn boven buurman.

Deze hel duurde slechts enkele uren, toen won de vermoedheid het en negen door doodsstrijd gemartelde ongelukkigen lagen doorééngevlochten op één oor, meestal op dat van een ander. Het moet een wonderlijk gezicht geweest zijn voor de brave ingezetenen van Antwerpen die zich in de vroege morgenuren van de andere dag kantoorwaarts spoedden. Nog midden in de nacht, te omstreeks negen ure, ging de reis evenwel weer door, en in gepaste vrolijkheid nam men het overdadig vloeibaar ontbijt tot zich.

HET JOURNAAL VAN TOBIAS.

Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie.

03 uur: Slaperig stommelde ik Donderdagmorgen de Phoenix binnen en zette mij dromerig om de haard. Een lang leven was mijn slaap echter niet beschoren want dank zij de warmte van een kruik kwam ook bij mij de goede stemming binnen varen.

05 uur: Vertrek per bus uit Delft, nadat eerst met veel moeite een bed van het deelnemende Erelid was binnengehesen. Gelukkig was bij voorbaat reeds een ruit ingegooid zodat de benzine- en andere uitlaatdampen een redelijke uitweg konden vinden.

05—9.15 uur: De chauffeur rijdt ons door schone, doch gehavende contreien.

9.15 uur: Aankomst in Vlissingen, het pontveer is vol en gunt de Redactie de nodige tijd om zich te kleden.

10.20—11.05 uur: Overtocht, enkele foto's gemaakt, hoop maar dat ze een beetje lukken.

11.30 uur: Sluis binnengereden. De Burgemeester was zeer terecht in het volle bewustzijn van de importantie van het gezelschap en had, ter verwelkoming der Redactie, speciaal de Gemeentesecretaris en andere notabelen, waaronder ik de bovenmeester opmerkte, uitgenodigd.

12.15 uur: Diner in Hotel Sanders.

13.30—15.00 uur: Rondleiding door Sluis. Om 13.35 uur was ik aanwezig bij de planting van de Spiegelboom op een uitgelezen plekje naast een bank. Gelukkig kwam de zon net door, zodat ik klein diafragma kon gebruiken. Ontroerd keek de burgervader toe bij het zetten van de eerste spade in de grond. Door het energieke Erelid en de Redactie werd de kuil gemaakt en de boom geplant.

18.00 uur: Contrabezoek aan Gent. Hoewel iedere jongeling met een studentenbaret was uitgedost, bleek er geen Sociëteit of studentenvereniging te vinden zijn, zodat ik teleurgesteld uit Gent vertrok.

19.30 uur: Het volgende doel — Antwerpen — bereikt! Na een lange en aan deviezen dure tocht door de Scheldetunnel kwam ik in een stad die zich gelijk een sprookje baadde in licht en suikerwerk.

19.45—21.05 uur: Toer door de havenwijken, waarvan ik helaas niet veel gezien heb, omdat ik de ogen beschaamd moest neerslaan. Om half elf begon de logeepartij op het marktplein en de volgende morgen werd ik al vroeg door vele nieuwsgierigen omringd en gewekt.

(Tot onze grote spijt is het volgende deel van het Journaal van Tobias weggeraakt. Het laatste fragment vonden wij echter terug).

Vrijdagavond: Na een inwendige versterking op NIA en een allerakeligst toneelstuk in het theater de la Mar — speciaal door de heks werd mijn slaap onderbroken — werd de terugtocht weer aanvaard en de ommetocht besloten met een borrel op de Sociëteit Phoenix.

Tobias

Toen kruiste de rampspoed ons rozenpad. Bij de aankomst aan de Nederlandse grens beijverde een schare geuniformeerde heren zich met het onderzoek van een grote vrachtauto, die naar onze argeloze mening slechts de nationale groente — sla — kon bevatten.

U kent dat wel, zo'n grote vrachtwagen, hoog opgeladen met platte veilingkistjes, met hennepouw omspannen en bemand door lieden wier uiterlijk voorkomen tegelijkertijd afkeur inboezemt, als de neiging tevoorschijn roept een tientje van hen te lenen.

Gelaten sloegen wij gade hoe ontelbare kistjes landbouwproducten uitgelicht, pijnlijk nauwkeurig onderzocht en weer

ingeladen werden. Het waren er 736. Kortom, eerst meer dan een kostbaar uur later trokken wij voort, een aantal aandachttrekkende Varsityplaten als een stille vermaning achterlatend.

De rest doet meer aan een treurspel dan aan een feest denken. De ponten waren soms vol, altijd te laat en bij het klimmen van ons ongeduld, veranderden plannen in desillusies, nieuwe ideeën in illusies. Slechts Oude Vlek hield ons er in deze barre stonde bovenop en laaiend van geestdrift voeren wij PHRM binnen, waar mensen in jassen biljartten. Een korte lunch, na een borrel met de Commissie die ons in eenzaamheid ontving.

De Griffier — o schande — bleek niet te kunnen telefoneren en met gemengde gevoelens over de toestand van onze Wageningse collega's die ons vergeefs wachtten en de geprikkeldheid van onze toekomstige Amsterdamse gastheren, die dat wellicht binnenkort zouden doen, klommen we op de auto, waarbij ieder weer de zon in het glas zag schijnen en de chauffeur trachtte een geschikte tunnel te vinden om ons aller hoofd eraf te klieven.

Bijna was toen een tragisch ongeval geschied dat aan het leven van de, voor de toekomst zoveel belovende Tobias een droevig einde zou hebben kunnen maken. Blijkbaar door het zonlicht verblind stapte onze fotograaf mis, dook langs de achterzijde van de auto omlaag en werd slechts op het laatste nippertje aan de enkels gegrepen en teruggehesen. Het mag wel heel toevallig heten dat het fototoestel bij deze gebeurtenissen even voor het verpletterd werd door een andere auto nog even afknipte en zo dit voorval vereeuwigde dat ons nog steeds het klamme angstzweet doet uitbreken. Laat ik kort zijn, op een gegeven ogenblik liepen wij in keurig pak over de N.Z. Voorburgwal, even later in de Sociëteit Nia en nog later sliep Tobias in een rieten stoel, terwijl de Ethicus der Redactie verlegen-glimlachend, het Erelid luiduitblerrend en de middenmoet genoegelijk de perverseiten van Fientje beluisterde. Tijdens de pauze interviewde de Redactie een bekend toneelspeler, die wij aan zijn kleedtafel aantreffen en die er ondanks de practijken van een haastig grimeur toch in slaagde ons te vertellen dat de kracht van zijn spel gelegen was in zijn enorm concentratievermogen en ons voorstelde na afloop het alleraardigste onderhoud — waarop hier niet verder zal worden ingegaan, 't was té exclusief! — voort te zetten, hetgeen we beloofden maar niet deden omdat we huistoe wilden. Daarna reden we weer in zuidelijke richting en nadat niet veel later andermaal de Sociëteit Phoenix opdoemde, ging een zucht van verlichting door de gelederen der eerstejaars die Tobias weer veilig in hun midden wisten.

Op de brandstapel in Orléans staat een vrouw. De brandstapel is nog steeds in Orléans. Ondanks de lichtreclames en de vuile nachtcafétjes en ook ondanks de walm van de patate frite kraampjes. Ook trekt die brandstapel zich niets aan van de elektrische spoorweg, die door de stad naar het zuiden trekt, daar waar de oogst dit jaar verbrandt vanwege de wihete zomer. Niemand merkt iets van het zonderlinge verschijnsel brandstapel en toch is hij er, en de vrouw ook. Het vuur heeft net de onderste twijgen van het rijshout opgevreten en nu, ach het is een lachwekkend spel. Heet, rood, oranje en witgeel, vlammend en verterend, tartend en toch ook speels stoeiend met het jonge leven. Jeanne d'Arc lijdt er onder, zij voelt dat de mens zijn gemeenste middel op haar loslaat, alhoewel dit niet eens inspanning van haar veroordelaars vergt. Zij lijdt er onder, zij begint langzaam het vuur te haten, bij elke cel die verschroeid wordt stijgt haar weerloze woede en juist dan, wanneer zij met haar laatste kracht wil ingrijpen om zich los te rukken en de vlammen uit te trappen, dan keert haar inzicht. Zij wacht en vindt het prettig, even draait zij nog informatief, schijnbaar onverschillig, dan komt het geluk. Zij eet van de vlammen en proeft het vuur, neemt het in haar handen en laat het als groeizame voorjaarsregen over haar hoofd uitstromen. Het is goed, het is warm en zij bemint de vlammen. Niemand begrijpt dat, maar niemand ziet het ook, want dikke vette smook onttrekt de genietende aan onbescheiden blikken. Ook van de rook eet zij. Hij is als wijn, want hij stijgt en hoe dichter naar de kern van het vuur, hoe zuiverder en hoe ijler. De rook is goed en zij bemint hem.

De wereld lacht om haar. De ezel, de tijger, de slang en tenslotte het varken lachen om haar, maar zij zijn werelds, en dat ze een beetje confuus doen is niet hun schuld, daar zijn ze dieren voor. De wereld is goed en Jeanne bemint de wereld.

J. G.

Mijnheer de Hoofdredacteur, vergunt U mij enige regels te wijden aan een onbekend lid van het D.S.C.

Mijnheer Y,

U zult zeer verbaasd zijn Uw naam in deze rubriek te vinden, toch er is een reden voor.

Verscheidene weken geleden belde U aan mijn woning en vroeg mij te spreken. Na de gebruikelijke wederzijdse begroetingen kwam U tot de oorzaak van Uw bezoek. Gij

waart niet in het bezit van een jacquet en verzocht het mijne te mogen lenen. Er waren geen bezwaren van mijn zijde en na enige dagen kwaamt gij in het bezit van mijn eigendom. Uitdrukkelijk beloofdet gij het bovenvermelde costuum ten snelste terug te bezorgen. Helaas! nog steeds is zulks niet geschied. Na zoveel weken is Uw naam mij ontschoten. Vandaar mijn aanhef.

Mijnheer Y, steeds heb ik U hoog geacht, tracht deze voor U ongetwijfeld plezierige omstandigheid te continueren door ten snelste mijn jacquet terug te bezorgen. Mede uit naam van al diegenen die geregeld van mijn jacquet gebruik maken, groet ik U,

B. SUURENBROEK.

Mijnheer de H.R., U dankend voor de verleende plaatsruimte en mij succes toewensend met bovenstaand artikelje, verblijf ik

Uw. dw.

B. S.

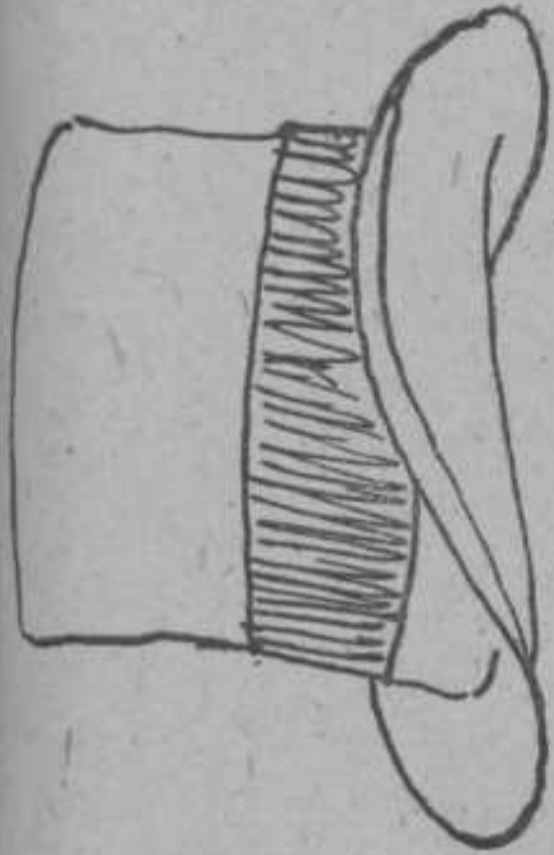
beige
wenst een parelgrijze hoge hoed
muisgrijze

maat

en verplicht zich de kosten á f 3.50 bij afhaling contant te voldoen.

Handtekening

Bijlage Spiegel No. 21

DEL

dsdoelen werd
ondere krach-
tepeuterig sti-
e te vertonen.
vaaronder end,
tot het suc-
geworden zou
og te bezie-
n in de grote

ensen droegen
nmen met het
spel? Kort en
ot het laatste

oemen, zullen
an afstappen.
dhr W.C.W.
er moment op
a solospel ten
eid kostte het
k onze jongste
oven de rest
d zelfs tijdens

d gesteld met
en ze geluk te
wensen, onder protest van de andere spelers, die door be-
roepsjalousie gedreven zich hierdoor tekort gedaan voelden.
Zo wordt langzaam aan de kunst in Delft op hoog peil ge-
bracht door hen die hun ongekende gaven zo welwillend be-
schikbaar stellen.

Laten wij de wens uitspreken dat dit niet de laatste keer
was dat wij daarmee kennis maakten, en dat deze jonge
talenten verdere gelegenheid krijgen zich te ontplooiën.

B. H.O.

Nadat de in karmijn gestoken portier per telefoon de Rus-
sische meesters van onze komst verwittigd had, stegen wij
in de lift naar de oorden waar zij resideerden. Zeer nieuws-
gierig naar de primitieve Russische sfeer waarmee zij zich
ongetwijfeld omgeven zouden hebben, verwachtten wij nu
niet dadelijk de dampende samowar, en ook niet muren vol
ikonen, maar toch wel een kleinood of een lap met felle
kleuren wat een stil heimwee naar 't land der slaven zou
verraden.

Ook was degene die ons opendeed geen kozak met de geur
van wodka in zijn baard, het was slechts een mannetje in
een slechtzittend confectiepakje, die zich in zacht Engels
voorstelde: „Kotov”.

De kamer bevatte een boudoir met klapspiegels en een mo-
dern laag tweelingbed, streamline model, waarop als een
smoezelige vlek de Waarheid lag.

Een waarlijk troosteloos gezicht.

Na Lilienthal gehaald te hebben, werden we beleefd door
den karmijnen man naar buiten gedraaid.

In de taxi probeerden wij enige confidenties uit hun Russi-
sche jeugd te ontlokken.

Vraag: „When did you learn to play chess.”

Antwoord: „I was sixteen”, en hij wees toen naar Lilien-
thal. „He fifteen.”

Lilienthal verstond namelijk alleen Frans en Duits, Kotov
alleen Engels.

„Who was your teacher?”

„My schoolmaster”.

Ondoorgrondelijke blik, geen onthullingen dat het met de
knoed ingeslagen werd.

Ze begonnen Russisch te praten.

Ineens zei Kotov: „Dierentojn”.

Eindelijk een glimp van belangstelling voor het land wat zo
vreemd voor hem moest zijn. Hielden Russen van dieren?

„There aren't any animals”, antwoordde ik.

Even later herinnerde ik me dat in de dierentuin de wereld-
kampioenschappen werden gespeeld.

Ze stootten weer onverstaanbare klanken uit.

Vraag: „You are planning your strategy?”

„No, no”, was het antwoord.

Er was werkelijk niets uit te krijgen.

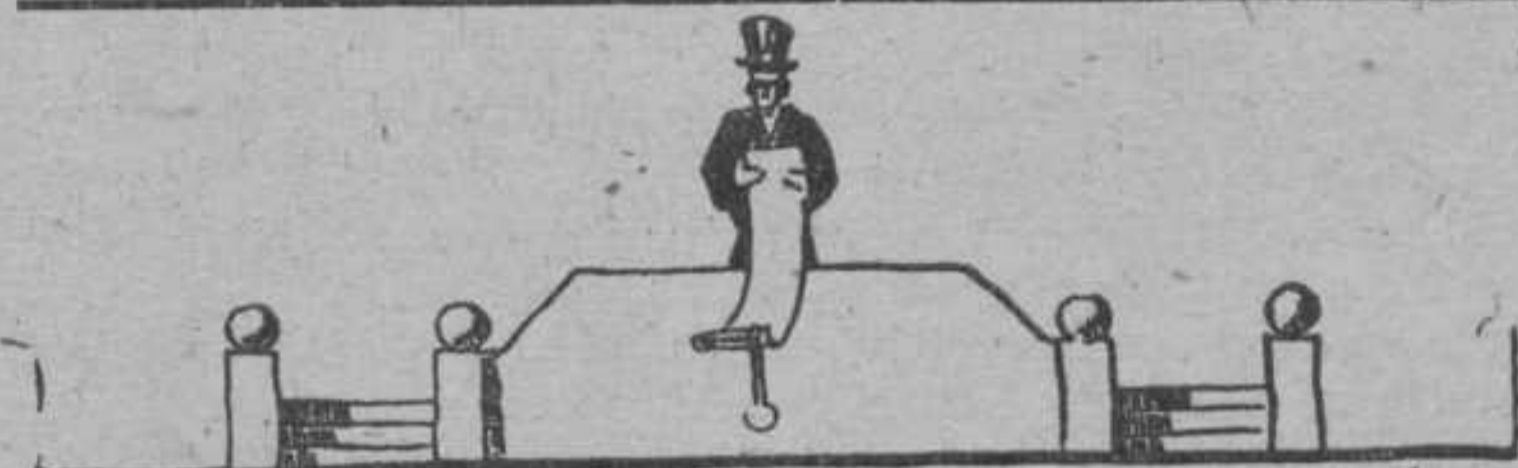
In Delft bezichtigden we de scheefgezakte toren, voorbeeld
van een vervallen beschaving. Met een „dat is niets voor
mij” schoot Kotov weer de wagen in.

In de Societeit zaten weldra ongeveer zeventig mensen ach-
ter even zovele borden.

De Russen wonnen 64 partijen, verloren er 2 en speelden
3 remise.

Na enige broodjes met ei vertrokken deze schaakmonstrums
weer naar Scheveningen, hun geheugen belast met 70 nieuwe
partijen.

X.

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Senaat maakt bekend, dat op 30 April a.s. te 20 uur een
Corpsvergadering gehouden zal worden in de benedenzalen
van de Societeit „Phoenix”.

Agenda:

- 1.) Opening.
- 2.) Notulen.
- 3.) Mededeling reis naar Indië.
- 4.) Nederlandsche Studenten Raad.
- 5.) Lustrumbegroting.
- 6.) Rondvraag.
- 7.) Sluiting.

Namens den Senaat,

H. C. G. LANGEMEIJER, Secretaris.

De Senaat maakt bekend, dat staande de vergadering van
Reunie-commissarissen verkozen is het Bestuur ter organi-
satie van de Reunie van Oud-leden van het Delftsch Stu-
denten Corps en wel op 10 Juli 1948.

De samenstelling van het Reunie-Bestuur is de volgende:

Ir W. H. van Leeuwen, President.

Jhr Ir C. L. C. van Kretschmar van Veen, Secretaris.

Ir C. van Driel van Wageningen, Penningmeester.

Het Secretariaat zal gevestigd zijn ten huize van den Se-
cretaris, (Waalsdorperweg 107, 's-Gravenhage.,

Namens den Senaat,

H. C. G. LANGEMEIJER, Secretaris.

De Senaat van het Delftsch Studenten Corps verzoekt een
ieder, die nog geen f 2,50 stortte op girorekening no. 26866
van het Delftsch Studenten Corps als bijdrage voor de
„Actie Sluis”, dit ten snelste te doen.

Namens den Senaat,

A. E. VAN MOURIK, Thesaurier.

XXII LUSTRUM

Mededeling Feestcommissie.

In verband met de op 30 April a.s. te houden Corpsverga-
dering, zal binnenkort een bulletin van „De Spiegel” ver-
schijnen, waarin de Lustrumbegroting staat afgedrukt. Dit
bulletin zal op de Societeit „Phoenix” verkrijgbaar zijn en
op de bibliotheek ter inzage liggen.

Namens de Feestcommissie,

G. C. WILLEUMIER, Thesaurier.

Op de brandstapel in Orléans staat een vrouw. stapel is nog steeds in Orléans. Ondanks de lich de vuile nachtcafétjes en ook ondanks de walm van de patate frite kraampjes. Ook trekt die brandstapel zich niets aan van de electriche spoorweg, die door de stad naar het zuiden trekt, daar waar de oogst dit jaar verbrandt vanwege de withete zomer. Niemand merkt iets van het zonderlinge verschijnsel brandstapel en toch is hij er, en de vrouw ook. Het vuur heeft net de onderste twijgen van het rijshout opgevreten en nu, ach het is een lachwekkend spel. Heet, rood, oranje en witgeel, vlammend en verterend, tartend en toch ook speels stoeiend met het jonge leven. Jeanne d'Arc lijdt er onder, zij voelt dat de mens zijn gemeenste middel op haar loslaat, alhoewel dit niet eens inspanning van haar veroordelaars vergt. Zij lijdt er onder, zij begint langzaam het vuur te haten, bij elke cel die verschroeid wordt stijgt haar weerloze woede en juist dan, wanneer zij met haar laatste kracht wil ingrijpen om zich los te rukken en de vlammen uit te trappen, dan keert haar inzicht. Zij wacht en vindt het prettig, even draalt zij nog informatief, schijnbaar onverschillig, dan komt het geluk. Zij eet van de vlammen en proeft het vuur, neemt het in haar handen en laat het als groeizame voorjaarsregen over haar hoofd uitstromen. Het is goed, het is warm en zij bemint de vlammen. Niemand begrijpt dat, maar niemand ziet het ook, want dikke vette smook onttrekt de genietende aan onbescheiden blikken. Ook van de rook eet zij. Hij is als wijn, want hij stijgt en hoe dichter naar de kern van het vuur, hoe zuiverder en hoe ijler. De rook is goed en zij bemint hem.

De wereld lacht om haar. De ezel, de tijger, de slang en tenslotte het varken lachen om haar, maar zij zijn werelds, en dat ze een beetje confuus doen is niet hun schuld, daar zijn ze dieren voor. De wereld is goed en Jeanne bemint de wereld.

J. G.

Mijnheer de Hoofdredacteur, vergunt U mij enige regels te wijden aan een onbekend lid van het D.S.C.

Mijnheer Y,

U zult zeer verbaasd zijn Uw naam in deze rubriek te vinden, toch er is een reden voor.

Verscheidene weken geleden belde U aan mijn woning en vroeg mij te spreken. Na de gebruikelijke wederzijdse begroetingen kwam U tot de oorzaak van Uw bezoek. Gij

waart niet in het bezit van een jacquet en verzocht het mijne te mogen lenen. Er waren geen bezwaren van mijn zijde en na enige dagen kwaamt gij in het bezit van mijn eigendom. Uitdrukkelijk beloofdet gij het bovenvermelde costuum ten snelste terug te bezorgen. Helaas! nog steeds is zulks niet geschied. Na zoveel weken is Uw naam mij ontschoten. Vandaar mijn aanhef.

Mijnheer Y, steeds heb ik U hoog geacht, tracht deze voor U ongetwijfeld plezierige omstandigheid te continueren door ten snelste mijn jacquet terug te bezorgen. Mede uit naam van al diegenen die geregeld van mijn jacquet gebruik maken, groet ik U,

B. SUURENBROEK.

Mijnheer de H.R., U dankend voor de verleende plaatsruimte en mij succes toewensend met bovenstaand artikelje, verblijf ik

Uw. dw.

B. S.

VAN DEN KLAPSTOEL

Een uitstekende voorstelling.

Bij de toneelvoorstelling die 7 April in de Stadsdoelen werd gegeven, is eenstemeer gebleken dat er nog bijzondere krachten in het Corps sluimeren die slechts een pietepouterig stimulanse behoeven om zich in spontane glorie te vertonen. Ongetwijfeld hebben ook andere personen, waaronder enkele vrij populaire figuren uit de plankenwereld, tot het succes enig deel bijgedragen, maar wat het stuk geworden zou zijn zonder de acht bedoelde krachten valt nog te bezien (het stuk zal nog meerdere malen zonder hen in de grote steden te zien zijn).

Wij zijn hier zelfs zo boud*te beweren: deze mensen droegen alles! Dit kan ons slechts tot verheugenis stemmen met het oog op de Delftse Dag.

Wat zullen wij nog nader uitwijden over hun spel? Kort en bondig was het van nuance van het eerste tot het laatste woord. Ook de mimiek was voortreffelijk.

Hoewel het niet onze gewoonte is namen te noemen, zullen we hier ditmaal, door ontroering bevangen, van afstappen. Alleen komt een woord van lof toe. Slechts dhr W.C.W. was onder de middelmaat, hoewel hij op zeker moment op het proscenium voor het doek staande, prima solospel ten beste gaf. Door zijn aangeboren bescheidenheid kostte het het dan ook met moeite hem terug te roepen. Ook onze jongste redacteur stak, duidelijk zichtbaar, een kop boven de rest uit. Over het werk van de heer van H. werd zelfs tijdens de opvoering in de zaal gesproken.

In de pauze werd iedereen in de gelegenheid gesteld met genoemde spelers in de foyer kennis maken en ze geluk te wensen, onder protest van de andere spelers, die door beroepsjalousie gedreven zich hierdoor tekort gedaan voelden. Zo wordt langzaam aan de kunst in Delft op hoog peil gebracht door hen die hun ongekende gaven zo welwillend beschikbaar stellen.

Laten wij de wens uitspreken dat dit niet de laatste keer was dat wij daarmee kennis maakten, en dat deze jonge talenten verdere gelegenheid krijgen zich te ontplooiën.

B. H.O.

Nadat de in karmijn gestoken portier per telefoon de Russische meesters van onze komst verwittigd had, stegen wij in de lift naar de oorden waar zij resideerden. Zeer nieuwsgierig naar de primitieve Russische sfeer waarmee zij zich ongetwijfeld omgeven zouden hebben, verwachtten wij nu niet dadelijk de dampende samowar, en ook niet muren vol ikonen, maar toch wel een kleinood of een lap met felle kleuren wat een stil heimwee naar 't land der slaven zou verraden.

Ook was degene die ons opendeed geen kozak met de geur van wodka in zijn baard, het was slechts een mannetje in een slechtzittend confectiepakje, die zich in zacht Engels voorstelde: „Kotov”.

De kamer bevatte een boudoir met klapspiegels en een modern laag tweelingbed, streamline model, waarop als een smoezelige vlek de Waarheid lag.

Een waarlijk troosteloos gezicht.

Na Lilienthal gehaald te hebben, werden we beleefd door den karmijnen man naar buiten gedraaid.

In de taxi probeerden wij enige confidenties uit hun Russische jeugd te ontlokken.

Vraag: „When did you learn to play chess.”

Antwoord: „I was sixteen”, en hij wees toen naar Lilienthal. „He fifteen.”

Lilienthal verstond namelijk alleen Frans en Duits, Kotov alleen Engels.

„Who was your teacher?”

„My schoolmaster”.

Ondoorgrondelijke blik, geen onthullingen dat het met de knoed ingeslagen werd.

Ze begonnen Russisch te praten.

Ineens zei Kotov: „Dierentijn”.

Eindelijk een glimp van belangstelling voor het land wat zo vreemd voor hem moest zijn. Hielden Russen van dieren?

„There aren't any animals”, antwoordde ik.

Even later herinnerde ik me dat in de dierentuin de wereldkampioenschappen werden gespeeld.

Ze stootten weer onverstaanbare klanken uit.

Vraag: „You are planning your strategy?”

„No, no”, was het antwoord.

Er was werkelijk niets uit te krijgen.

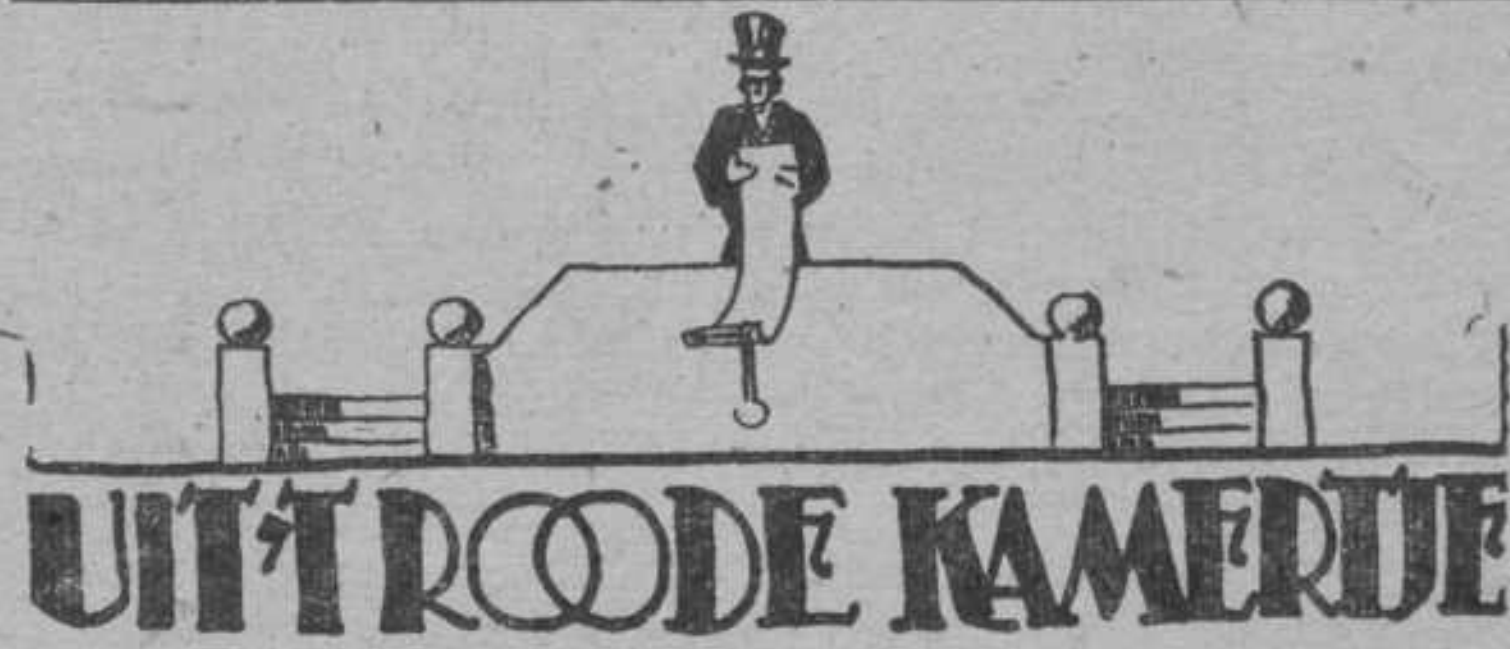
In Delft bezichtigden we de scheefgezakte toren, voorbeeld van een vervallen beschaving. Met een „dat is niets voor mij” schoot Kotov weer de wagen in.

In de Societeit zaten weldra ongeveer zeventig mensen achter even zovele borden.

De Russen wonnen 64 partijen, verloren er 2 en speelden 3 remise.

Na enige broodjes met ei vertrokken deze schaakmonstrums weer naar Scheveningen, hun geheugen belast met 70 nieuwe partijen.

X.

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Senaat maakt bekend, dat op 30 April a.s. te 20 uur een Corpsvergadering gehouden zal worden in de benedenzalen van de Societeit „Phoenix”.

Agenda:

- 1.) Opening.
- 2.) Notulen.
- 3.) Mededeling reis naar Indië.
- 4.) Nederlandsche Studenten Raad.
- 5.) Lustrumbegroting.
- 6.) Rondvraag.
- 7.) Sluiting.

Namens den Senaat,

H. C. G. LANGEMEIJER, Secretaris.

De Senaat maakt bekend, dat staande de vergadering van Reunie-commissarissen verkozen is het Bestuur ter organisatie van de Reunie van Oud-leden van het Delftsch Studenten Corps en wel op 10 Juli 1948.

De samenstelling van het Reunie-Bestuur is de volgende:

Ir W. H. van Leeuwen, President.

Jhr Ir C. L. C. van Kretschmar van Veen, Secretaris.

Ir C. van Driel van Wageningen, Penningmeester.

Het Secretariaat zal gevestigd zijn ten huize van den Secretaris, [Waaltdorperweg 107, 's-Gravenhage.

Namens den Senaat,

H. C. G. LANGEMEIJER, Secretaris.

De Senaat van het Delftsch Studenten Corps verzoekt een ieder, die nog geen f 2,50 stortte op girorekening no. 26866 van het Delftsch Studenten Corps als bijdrage voor de „Actie Sluis”, dit ten snelste te doen.

Namens den Senaat,

A. E. VAN MOURIK, Thesaurier.

XXII LUSTRUM

Mededeling Feestcommissie.

In verband met de op 30 April a.s. te houden Corpsvergadering, zal binnenkort een bulletin van „De Spiegel” verschijnen, waarin de Lustrumbegroting staat afgedrukt. Dit bulletin zal op de Societeit „Phoenix” verkrijgbaar zijn en op de bibliotheek ter inzage liggen.

Namens de Feestcommissie,

G. C. WILLEUMIER, Thesaurier.

Moeten wij nu heus zelf gaan tekenen?

(Volgende week is deze ruimte gereserveerd voor het Gedenkboek)

Het zal de leden van het D.S.C. niet onbekend zijn dat een affiche een onontbeerlijk onderdeel van het lustrum genoemd mag worden. Maar dan dient het een plezierige, sprekende, suggestieve plaat te zijn.

Eilacy, vastgesteld moest worden dat alle ontwerpen, die voor de gestelde datum van 1 April zijn binnengekomen, niet voldeden aan de minimale eisen waaraan een affiche voor het 20ste Lustrum van het D.S.C. heeft te voldoen.

Deze eisen zijn uitvoerig besproken in een bijeenkomst, gehouden met de inzenders. Hun is thans nogmaals een zekere hoeveelheid tijds gegund om tot een acceptabel ontwerp te komen. Evenwel, ook voor hen die tot dusver hun kunstzinnige gaven niet hebben gericht op dit verheven doel, staat de mogelijkheid tot inzending van een frisse, aangename plaat nog open. En wel tot uiterlijk 30 April, om 24.00 uur. Voor de overige voorwaarden, volg hier een korte herhaling: Maximaal 4 kleuren.

Tekst: „U en Ik”, Lustrumspel Delftsch Studenten Corps

Prijs: 2 Vrijkaarten voor gala-uitvoering spel.

Prijs: 2 Vrijplaatsen voor gala-uitvoering spel.

Formaat: circa 50 x 75 cm.

Het is de Commissie een grote eer en een groot genoeg melding te kunnen maken van een aantal resultaten. Het is haar evenwel ook een kleine reden tot verontrusting, dat zij zo vele zaken moet organiseren, wijl de opzet was, dat deze dag de leden zelve in actie brengen zoude. Moge de verrekening der D.D.-commissie begrip vinden, dat zij slechts het wezenlijk nodige heeft georganiseerd en niet meer dan dat. Het woord is nu aan de leden. Plannen, instigaties, initiatieven worden in spanning verder afgewacht, waartoe de commissie alle dag van 6—6½ te spreken is in de Lustrumkamer in de sousterrains van de Societeit.

De commissie maakt bekend,

dat zij tot haar groot genoeg de beschikking heeft verkregen over twee buitens bij Voorschoten, n.l. Duivenvoorde en Ter Horst;

dat de Nederlandse Spoorwegen een schitterend aandeel in de lustrumviering hebben. Zij bieden ons twee treinen aan, een 100-jaar oude, in Delft, en een iets minder oude, om naar het buiten te reizen. Verder strekt zich de aanbieding uit tot de volledige sierlijke afwerking van deze vervoersopgave en wat dat inhoudt, zult (U ter zijner tijd kunnen waarderen. Men noeme dit gerust een groots geschenk;

dat zij zich het vervoer verder als volgt voorstelt: a) per coach, b) per diligence, c) per raderboot, d) per trein.

Deze middelen zijn in volgorde van duurte (en dus capaciteit) vermeld.

a). Hierbij stelle men zich de dames in de rijtuigen gezeten voor en de heren te paard er naast. De meest geciviliseerde wijze van reizen.

b). Voor de diligences streeft de commissie naar een subsidieregeling. De commissie heeft adressen, maar zal waarschijnlijk de verdere regeling aan de leden overlaten. Jannen-Plezier vallen onder deze categorie.

c). Trekschuiten zijn helaas onmogelijk, daar de tocht te veel tijd zou vergen. Daarom is de raderboot het meest geschikte vervoermiddel. Een hoge kartonnen pijp, twee masten, twee raderkasten en een veilingschuit kunnen dit goedkope vaartuig verschaffen. Opmaak is voor de leden; adressen verstrekt zo nodig de commissie.

d). Deze vervoert 800 mensen.

Bij het opstellen der stoet is het een vereiste, dat de commissie op een in de toekomst gelegen tijdstip weten moet, hoe deze is samengesteld. Men zal daarom over het vervoers-

probleem zijn gedachten moeten laten gaan, ja zelfs maatregelen moeten treffen, opdat te zijner tijd precies kan worden opgegeven hoe of men reizen wil.

dat de commissie een modeboekje het licht heeft doen zien en alle corpsleden heeft toegezonden, zodat eventuele abuizen, dat het hier een reclame-foldertje betreft, uit de wereld worden geholpen. Nogmaals legt de commissie de nadruk op het feit, dat het niet in de bedoeling ligt een pak, voor veel geld, te huren. Verder is het mogelijk, dat 90 broeken door de Delftse Huishoudscholen worden ingenomen op de wijze vermeld in het journal de modes. Ieder, die hiervoor in aanmerking wenst te komen, gelieve zich hiertoe schriftelijk op te geven bij den heer F. W. Craandijk. De commissie belooft in de toekomst, in ieder geval wat de veststof aangaat, gedeeltelijk te hulp te schieten, maar wil voorlopig op de speurzinder leden vertrouwen. Daar het moeilijk is zelf een grijze hoge hoed aan te schaffen met het model 1848, is de commissie er in geslaagd hiervoor een fabrikant te vinden. Voor Zaterdag 24 April moeten de aanvragen voor deze hoed binnen zijn. De hoeden kunnen worden aangevraagd door invulling van formulier 347h, dat in deze Spiegel is ingelegd. De kosten zullen f 3,50 bedragen. Een tweede exemplaar van het modeboekje is à f 0,40 te verkrijgen op de Lustrumkamer, alwaar tevens een model van de grijze hoge hoed ter bezichtiging hangt.

dat voor het avondfeest het Prinsenhofplein is verkregen, dat het Societeitsbestuur de Societeit afstaat voor het café-chantant;

dat de commissie wat betreft de tijdspassing als principe aanhoudt, dat de middag verzorgd zal worden door de onderverenigingen en de avond door de leden. Daartoe zal de commissie gaarne van advies willen zijn, maar niet organiserend optreden. Zij vraagt eventueel

- de Can-Can-ners
- de equilibristen
- de pantomimers
- de tableaux vivants
- de diseusen
- de gewichtsheffers
- de assaulttrekkers enz., enz.

ideeën te ontwikkelen en daarmee bij de commissie te komen, zodat de chef de reception zijn program zal kunnen opstellen;

dat het probleem der oude dansen de aandacht heeft der commissie. Te zijner tijd zal de commissie de kunde der menuet, quadrille, pas-de-pâtineurs, polka, kruispolka, Spaanse wals, gavotte, etc. verbreiden, maar daartoe zullen eerst de dames gevraagd dienen te worden.

H. S.

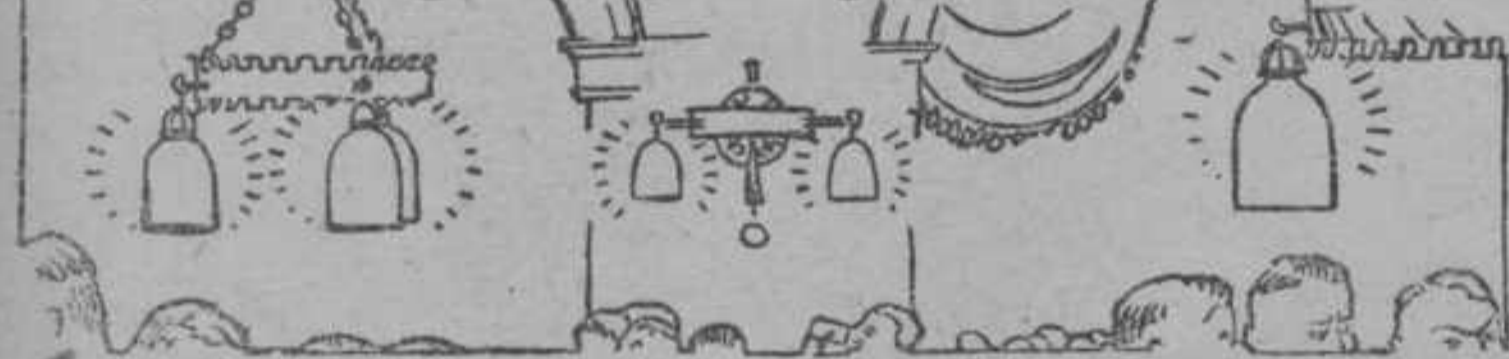
De Commissie voor Burgerij- en Volksfeesten ziet met genoegen hoe velen Uwer reeds met grote voortvarendheid de toekomstige huisvesting van hun lustrumdame verzorgen. En terecht. Hoe belangrijk is het niet, dat gij op het moment dat het moede hoofd wordt neergelegd er van verzekerd zijt, dat ergens in deze streken Uw dame Haar welverdiende rust verkrijgt. De Commissie meent er echter goed aan te doen, diegenen onder U, die nog niet tot het verkrijgen van een dergelijk adres zijn overgegaan van advies te dienen.

Voor de leden, die familieleden of kennissen in deze stad hebben wonen zullen er ongetwijfeld weinig moeilijkheden zijn. Er mag echter op gewezen worden, dat ruimbehuisde te Delft woonachtige leden welhaast verplicht zijn logeer-kamers en zolders voor clubgenoten te openen en een grootse taak hebben te verrichten door als intermediair op te treden tussen de leden en bevriende burgerij. Een andere zeer goede mogelijkheid is de samenwerking van twee huizen, zodanig, dat één door de dames en één door de heren bewoond wordt.

Natuurlijk zijn nog tal van andere mogelijkheden te vinden. Diegenen, die eventuele plannen wensen te bespreken, kunnen zich wenden tot den Heer W. C. Wildervanck. Ook zij, die geen enkele manier kunnen bedenken om dit probleem op te lossen kunnen zich tot 15 Mei met hem in verbinding stellen.

Namens de Commissie voor Burgerij en Volksfeesten,
M. M. RUTGERS VAN DER LOEFF,
Secretaris.

VAN ONDER DE KRONEN

Betaling van de verteringen tijdens het Lustrum.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix” maakt bekend, dat de financiële positie van de Sociëteit het vooralsnog onmogelijk maakt, gedurende het Lustrum credit te verschaffen aan de leden. Tijdens het Lustrum zullen uitsluitend aparte lustrumboekjes geldig zijn, die reeds nu, tijdens de betalingstermijnen, à contant op het kassierskantoor kunnen worden gekocht. Op deze Lustrumbonboekjes kunnen alleen tijdens en na het Lustrum consumptie's verkregen worden.

Namens het Bestuur,
K. VAN EXTER, Thesaurier.

Nieuw aangeschafte werken.

I. Nederlandse schrijvers.

B. Aafjes	Een laars vol rozen.
B. Aafjes	Gedichten.
Anoniem	Delft.
S. J. Arbo	Servantes.
Belcampo	Nieuwe verhalen.
J. Boer	De vertroosting van het troosteloze.
F. Bordewijk	Bij Gaslicht.
E. Claes	Jeroon en Benzamen.
E. Claes	De oude klok.
J. de Haan	Boeken en Publiek.
A. Roland Holst	Onderweg.
A. Roland Holst	Tegen de wereld.
H. Roland Holst	Uit de diepte.
E. Hoornik	Steenen.
L. Huizinga	De dichter vaart.
A. M. de Jong	Dolle Vaandrig.
A. M. de Jong	Dolle Vaandrig 2.
Dr. G. Th. Kempe	Misdad en wangedrag.
Nescio	Mene Tekel.
J. van Nijlen	De dauwtrappers.
A. van Schendel	Het oude Huis.
J. Spierdijk	Dierbaar Landschap.
S. Vestdijk	Vuuraanbidders.
S. Vestdijk	Puriteinen en Piraten.
S. Vestdijk	Een eeuwig telat.
E. Veterman	Het laatste Tournooi.
B. Vuijk	De wilde groene geur.

II. Franse schrijvers.

A. Camus	La Peste.
A. Camus	L' étranger.
C. Baudelaire	Petits poèmes en Prose.
J. Pélissier	L' épopée Leclerc.
H. Rauschning	Hitler m'a dit.
J. P. Sartre	Les Jeus sont fait.

III. Engelse schrijvers.

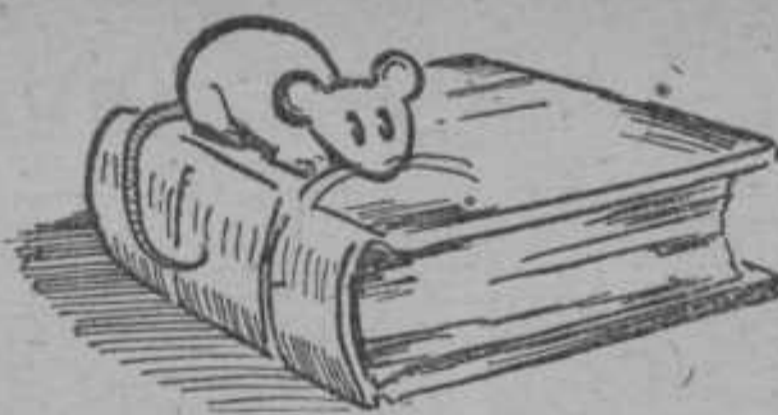
H. de Balzac	Droll Stories.
P. Bourne	Black Saga.
J. F. Bijrnes	Speaking Frankly.
T. Caldwell	The earth.
J. Conrad	The Rover.
J. Farrell	No star is lost.
R. Graves	Claudius the god.
R. Graves	I Claudius.
J. Hilton	Random Harvest.
A. Huxley	Those barren leaves.
V. Kravchenko	I Chose Freedom.
A. Koestler	Arrival and Departure.
E. Lincklater	Sealskin Trouser.
K. Martin	The Press the Public wants.
A. A. Milne	Now we are six.
S. Morgan	The judge's Story.
E. Pyle	Last Chapter.
M. de la Roche	Young Renny.
M. de la Roche	Finch's Fortune.
D. Runyon	In our town.
G. Sampson	History of the English Literature.
M. Schulman	Defeat in the West.
E. Wilson	Memoirs of Hecate County.

IV. Duitse schrijvers.

F. Kafka	Der Prozess.
T. Mann	Dokter Faustes.
M. Picard	Hitler in uns Selbst.

V. Vertaalde werken.

F. Körmendi	Een weekdag in Juni.
F. Körmendi	De Vergissing.
P. S. Ling	De wonderlijke verhalen van een chinees.

VI. Geschiedenis en Levensbeschrijvingen.

Anoniem	Pen en Penseel.
F. de Guingand	Operation Victorie.
W. L. M. E. van Leeuwen	Drie vrienden.

VII. Land- en Volkenkunde; Reisbeschrijvingen.

Anoniem	Ons Koninkrijk in West-Indië.
E. Curie	Mijn wereldreis in Oorlogstijd.
J. Fischer	Ik ging door Rusland.

VIII. Sociale Wetenschappen.

E. Reves	The Anatomy of Peace.
----------	-----------------------

IX. Zuivere Wetenschappen en Toegepaste Wetensch.

G. M. Barnes	Weapens of World War 2.
--------------	-------------------------

X. Kunst, Kunstnijverheid, Spel en Sport.

B. Albach	De Regie van het Lekenspel.
M. Johnson	Art and Scientific thought.

XI. Wijsbegeerte; Godsdienst.

F. Yu-Lan	The Soirit of Chinese Philophy.
Russel	History Western Philosophy.
S. Vestdijk	De toekomst der Religie.

XII. Studentica.

Anoniem	1940—1945 Delft.
---------	------------------

XIII. Brochure; Naslagwerken.

G. D. H. Cole	The Intelligent man's Guide.
---------------	------------------------------

XIV. Prentwerken.

Anoniem	War in Pictures (6 delen).
---------	----------------------------

Delftsche Studenten Débating Club.

Op Vrijdag 23 April zal Mr P. J. Oud in de Aula van de Technische Hoogeschool een inleiding houden over „De politieke partijverhoudingen in ons land”. Aanvang 20.00 uur.

Namens het Bestuur,
J. W. VAN ZWIETEN, Secretaris.

D.S.R.V. „Laga”

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Roei-Vereniging „LAGA” maakt bekend, dat Vrijdag 23 April om 20.00 uur een Algemene Ledenvergadering zal worden gehouden in de Boveneetzaal van de Sociëteit Phoenix.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Lustrum plannen.
4. Mededelingen Bestuur.
5. Rondvraag.
6. Sluiting.

Namens het Bestuur,
T. AMENT, Secretaris.

.... Aan alle fuifroeiers....

Ter bevordering van 't contact tussen de fuifroeiers onderling, ook met het oog op het komende 20ste Lustrum van het D.S.C., heeft de proefcommissie van de D.S.R.V. „LAGA” besloten op vaste dagen roeiproeven af te nemen, te weten de eerste en derde Vrijdag van iedere maand van 2 tot 5 uur namiddags.

Het ligt in de bedoeling daarna de borrel en een gezamenlijke maaltijd op de Sociëteit Phoenix te gebruiken.

Iedere fuifroeier is dan welkom.

Namens de proefcommissie, H. A. RÖELL, Secretaris.

Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft zich 23 Maart j.l. als volgt samengesteld:

- P. K. A. Pennink, President
- C. J. van Heel, Secretaris
- J. J. Kroon, Thesaurier
- R. A. Leupen, Commissaris A
- J. P. Korthals Altes, Commissaris B

Namens het Bestuur, C. J. VAN HEEL, Secretaris.

D.S. Lawn-Tennis Club.

Het is het Bestuur van de Delftsche Studenten Lawn Tennis Club een grote vreugde de leden te kunnen mededelen, dat de banen aan de Laan van Altena vanaf Zaterdag 17 April a.s. bespeeld kunnen worden.

Van de Leidse Studenten Mixed Lawn Tennis Vereniging kreeg het Bestuur het bericht, dat van 12 tot en met 17 Mei Nationale Tennis Kampioenschappen verspeeld zullen worden op het banencomplex te Noordwijk aan Zee.

Wedstrijdformulieren zijn te verkrijgen bij ondergetekende, Oranje Plantage 32.

Namens het Bestuur, P. BÖCK, Secretaris.

STUDENTEN 35% KORTING

De Nieuwe Rotterdamse Courant geeft aan Studenten van Universiteiten en Hogescholen 35% korting op de abonnementsprijs. Studentenabonnement f 14.— per jaar, vakantie inbegrepen (Normale prijs f 22.—).

Vraagt inlichtingen en proefnummers aan: Nieuwe Rotterdamse Courant

Agentschap voor Delft: P. J. Rahms, Nieuwstraat 3. Tel. 1955. Hoofdkantoor te Rotterdam: Witte de Withstraat 73. Tel. 27440

„ACADEMIA”

BOEKHANDEL EN
ANTIQUARIAAT

VOOR TECHNIEK - WETENSCHAP - KUNST

OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776

HET ADRES

VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

Voor Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

'n Vorstelijk glas bier!

Oranjeboom

Stoombleekertj
Chemische Wasschertj

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.
Papiertoewijzing B. P. P. 2213, verschijnt 1 x per week behalve in de vacaties. Dit nummer bestaat uit 10 pag.

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heren Modes
Heren Hoeden
Heren Kleding

CORPS LEVERANCIER

Verhuurinricht.-Gelegenheidskleding

Martin's
Cafeteria

Wijnhaven 23

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40,
Tel. 550302, Den Haag.

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse
(Diff. en Int. rek.) Anal.
Meetk., v. Blankenburg-
straat 17, Den Haag,
T. 335740,

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER